

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 ust. 2 pkt d dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽¹⁾ w brzmieniu: z udziału w zamówieniu można wykluczyć każdego wykonawcę, który (...) jest winny poważnego wykroczenia zawodowego, udowodnionego dowolnymi środkami przez instytucje zamawiające w zw. z art. 53 ust. 3 i art. 54 ust. 4 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽²⁾ można interpretować w ten sposób, że za takie zawinione poważne wykroczenie zawodowe można uznać sytuację, w której dana instytucja zamawiająca rozwiązała albo wypowiedziała umowę w sprawie zamówienia publicznego albo odstąpiła od umowy w sprawie zamówienia publicznego z danym wykonawcą, z powodu okoliczności, za które wykonawca ten ponosi odpowiedzialność, jeżeli rozwiązanie albo wypowiedzenie umowy albo odstąpienie od niej nastąpiło w okresie 3 lat przed wszczęciem postępowania, a wartość niezrealizowanego zamówienia wyniosła co najmniej 5 % wartości umowy?
- 2) W przypadku negatywnej odpowiedzi na pytanie 1 — czy, jeśli państwo członkowskie może wprowadzić inne niż wymienione w art. 45 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi podstawy wykluczenia wykonawców z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, które uzna za zasadne dla ochrony interesu publicznego, słuszych interesów instytucji zamawiających oraz zachowania uczciwej konkurencji pomiędzy wykonawcami, za zgodną z tą dyrektywą oraz Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej można uznać sytuację, w której wykluczeniu z postępowania podlegają wykonawcy, z którymi dany zamawiający rozwiązał albo wypowiedział umowę w sprawie zamówienia publicznego albo odstąpił od umowy w sprawie zamówienia publicznego, z powodu okoliczności, za które wykonawca ponosi odpowiedzialność, jeżeli rozwiązanie albo wypowiedzenie umowy albo odstąpienie od niej nastąpiło w okresie 3 lat przed wszczęciem postępowania, a wartość niezrealizowanego zamówienia wyniosła co najmniej 5 % wartości umowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 07 P. 132 — 262

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 07 P. 19 — 131

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Gerechthof te Amsterdam (Niderlandy)* w dniu 23 września 2011 r. — *D.F. Asbeek Brusse i K. de Man Garabito tegen Jahani BV*

(Sprawa C-488/11)

(2012/C 13/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechthof te Amsterdam (Niderlandy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: D.F. Asbeek Brusse

K. de Man Garabito

Strona pozwana: Jahani BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podmiot prowadzący działalność gospodarczą w sektorze wynajmu lokali mieszkalnych, wynajmujący mieszkanie osobie prywatnej należy uznać za sprzedawcę, bądź usługodawcę w rozumieniu [dyrektywy 93/13]⁽¹⁾? Czy umowa najmu zawarta pomiędzy podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą w sektorze wynajmu a nieprowadzącym takiej działalności najemcą jest objęta zakresem zastosowania tej dyrektywy?
- 2) Czy okoliczność, że art. 6 dyrektywy 93/13 należy uznać za normę równoważną z krajowymi przepisami, mającymi w ramach krajowego porządku prawnego rangę podstawowych zasad porządku prawnego, oznacza, że w sporze pomiędzy podmiotami prywatnymi krajowe przepisy transponujące dotyczące nieuczciwych postanowień mają rangę podstawowych zasad porządku prawnego, tak że sąd krajowy zarówno w pierwszej instancji, jak i w instancji odwoławczej, jest upoważniony i zobowiązany do oceny postanowienia umowy z urzędu (a w związku z tym wykraczając poza granice środka odwoławczego) w świetle krajowych przepisów transponujących i do stwierdzenia nieważności tego postanowienia, jeżeli dojdzie do wniosku, że postanowienie to jest nieuczciwe?
- 3) Czy z praktyczną skutecznością prawa wspólnotowego zgodne jest, aby sąd krajowy zamiast niezastosowania postanowienia umowy dotyczącego kary umownej, które należy uznać za nieuczciwe w rozumieniu dyrektywy 93/13, jedynie obniżył karę umowną na podstawie przepisów krajowych, gdy podmiot prywatny co prawda powołał się na kompetencję sądu do obniżenia kary umownej, lecz nie na możliwość unieważnienia tego postanowienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków [postanowień] w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29)

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 21 lipca 2011 r. w sprawie T-451/10 *Fuchshuber Agrarhandel GmbH przeciwko Komisji*, wniesione w dniu 26 września 2011 r. przez *Fuchshuber Agrarhandel GmbH*

(Sprawa C-491/11 P)

(2012/C 13/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Fuchshuber Agrarhandel GmbH (przedstawiciel: G. Lehner, Rechtsanwalt)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- przeprowadzenie rozprawy;
- orzeczenie, że Komisja Europejska winna zapłacić na rzecz wnoszącej odwołanie, w terminie 14 dni, kwotę 2 623 282,31 EUR powiększoną o odsetki w wysokości 6 % rocznie od kwoty 1 641 372,50 EUR od dnia 24 września 2007 r. oraz odsetki od kwoty 981 909,81 EUR od dnia 16 października 2007 r.;
- stwierdzenie, że Komisja Europejska jest zobowiązana do wyrównania wszelkich ewentualnych dodatkowych szkód poniesionych przez wnoszącą odwołanie w związku z nabyciem na aukcji w dniu 3 września 2007 r. partii towaru KUK459 oraz nabyciem na aukcji w dniu 17 września 2007 r. partii towaru KUK465;
- orzeczenie, że Komisja Europejska zobowiązana jest do zwrotu wnoszącej odwołanie kosztów postępowania poprzez dokonanie wpłaty na rzecz jej pełnomocnika w terminie 14 dni.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie wymierzone jest przeciwko postanowieniu Sądu, na mocy którego Sąd odrzucił — ze względu na brak podstawy prawnej — skargę o odszkodowanie, zmierzającą do wyrównania domniemanej szkody poniesionej przez wnoszącą odwołanie ze względu na brak przeprowadzenia przez Komisję kontroli warunków wdrażania aukcji ciągłych dotyczących odsprzedaży zbóż na rynku wspólnotowym — w tym wypadku kukurydzy pochodzącej z zasobów węgierskiego organu interwencyjnego.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że błędne jest stanowisko Sądu, według którego Komisji nie można zarzucić postępowania niezgodnego z prawem, gdyż przywołane przez Sąd orzecznictwo ⁽¹⁾ nie znajduje zastosowania do niniejszej sprawy.

Według wnoszącej odwołanie, wbrew temu, co stwierdził Sąd, z właściwych przepisów ⁽²⁾ wynika, że organizowanie aukcji ciągłych dotyczących odsprzedaży zbóż pochodzących z zasobów organów interwencyjnych państw członkowskich należy do kompetencji Komisji. Komisja posiada w tym względzie kompetencje decyzyjne, ale również spoczywa na niej obowiązek przeprowadzania kontroli ⁽³⁾. Wskazane organy interwencyjne nie dysponowały nigdy w tej kwestii jakąkolwiek swobodą działania.

Wnosząca odwołanie podnosi, że spoczywający na Komisji obowiązek przeprowadzania kontroli ma na celu nie tylko ochronę interesów finansowych Unii, ale także ochronę interesów poszczególnych uczestników rynku. Wyjaśnia ona, że w rozporządzeniu nr 884/2006 ⁽⁴⁾ skonkretyzowano obowiązek przeprowadzania kontroli w ten sposób, że wszystkie zasoby interwencyjne winny być kontrolowane przynajmniej raz w roku przez agencje płatnicze, w celu zbadania, czy są one należycie przechowywane i czy ich stan nie uległ uszczupleniu, przy czym kopię protokołu z kontroli należy następnie przekazać Komisji. Wnosząca odwołanie twierdzi, że w niniejszej sprawie przepisy te zostały rażąco naruszone.

Zdaniem wnoszącej odwołanie Komisja dopuściła się kwalifikowanego i poważnego naruszenia swych obowiązków, odstępując od wykonania swych kompetencji kontrolnych przed przeprowadzeniem spornej aukcji.

Ponadto wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd dopuścił się uchybienia proceduralnego, polegającego na dokonaniu błędnej kwalifikacji przedstawionych przez wnoszącą odwołanie faktów bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i rozprawy.

-
- (1) Wyrok Trybunału z dnia 1 stycznia 2001 r. w sprawie C-247/98 Komisja przeciwko Grecji, a także wyrok Sądu z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie T-224/04 Włochy przeciwko Komisji.
 - (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż (Dz.U. L 270, s. 78).
 - (3) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).
 - (4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 884/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w odniesieniu do finansowania przezEFRG środków interwencyjnych w postaci składowania w magazynach państwowych i księgowania transakcji składowania w magazynach państwowych przez agencje płatnicze państw członkowskich (Dz.U. L 171, s. 35).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 30 września 2011 r. — ÖBB-Personenverkehr AG, inni uczestnicy: Schienen-Control Kommission und Bundesministerin für Verkehr, Innovation und Technologie

(Sprawa C-509/11)

(2012/C 13/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ÖBB-Personenverkehr AG

Inni uczestnicy: 1) Schienen-Control Kommission

2) Bundesministerin für Verkehr, Innovation und Technologie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że organ krajowy odpowiedzialny za egzekwowanie przepisów tego rozporządzenia jest uprawniony do wskazania przedsiębiorstwu kolejowemu, którego warunki przyznawania odszkodowań za koszt biletu nie spełniają kryteriów określonych w art. 17 tego rozporządzenia, w sposób